

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de avocații Igor Isac și Gheorghe Cobzac, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 noiembrie 2015, în privința inculpatului

Cebotari Ion Eugeniu, născut la 24 august 1994, originar și locuitor al or. Călărași, str - la 1 Ștefan cel Mare 2, ap. 33, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

Termenul de examinare,
în instanța de fond: 20.02.2014 – 05.06.2014,
în instanța de apel: 10.07.2014 – 12.11.2014,
în instanța de recurs: 21.01.2015 – 10.03.2015,
în instanța de apel: 07.04.2015 – 09.11.2015,
în instanța de recurs: 01.02.2016 – 23.03.2016

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, Cebotari Ion, a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 2 ani.

2. Instanța de fond a constatat că, la 06 ianuarie 2014, aproximativ orele 05.00, inculpatul Cebotari Ion, întâlnindu-l pe Țvîc Valeriu în fața barului „Rebag”, str. Alexandru cel Bun, or. Călărași, având ca scop sustragerea bunurilor altei persoane, l-a urmărit până în parcul din apropierea Primăriei or. Călărași și i-a sustras în mod deschis un telefon mobil de model „Nokia”, la prețul de 800 lei, și bani în sumă de 450 lei, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, exprimată prin două lovituri în regiunea capului cu un obiect

dur, neidentificat de organul de urmărire penală, cauzându-i părții vătămate vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, sub formă de două plăgi în regiunea parietală stângă a capului, și comoție - contuzie cerebrală.

Instanța a reținut, că inculpatul a recunoscut vina parțial, explicând că, fiind la bar, l-a observat pe Țvîc V., pe care anterior nu-l cunoștea, și l-a așteptat afară. S-a apropiat de acesta și a început să-l numească cu cuvinte necenzurate, făcându-și vânt spre el. Țvîc V. a început să strige și să fugă la deal, iar el l-a ajuns lângă havuzul din parc, l-a lovit cu pumnul și i-a luat telefonul mobil, în husa căruia erau 180 lei. În acel timp, niște femei au început să strige la poliție. El a mai lovit de câteva ori partea vătămată și a fugit la Chișinău, unde a vândut telefonul la prețul de 100 lei. După două zile s-a întors acasă și s-a prezentat la poliție povestind despre cele întâmplate. L-a lovit pe Țvîc V. doar cu pumnul și cu picioarele, neavând nimic în mână.

Totodată, partea vătămată Țvîc V., a declarat că inculpatul l-a urmărit, l-a ajuns din urmă în parc, l-a bătut, i-a luat telefonul „Nokia” și banii. A fost lovit din spate cu pumnul în regiunea capului, căzând jos. Nu a observat ca inculpatul să fi avut careva obiect metalic în mână. Anterior a declarat că acesta l-a lovit cu o bară metalică, din motiv că îi purta pică. Pretenții față de inculpat nu are, deoarece paguba i-a fost restituită. Ulterior, partea vătămată a declarat suplimentar, că a fost lovit de inculpat din spate, peste cap, cu ceva tare, dar nu a văzut cu ce anume.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 9D din 16.01.2014, la Țvîc V. au fost depistate două plăgi în regiunea parietală stângă a capului și comoție - contuzie cerebrală, ce au fost produse cu un obiect dur contondent, posibil în timpul indicat, și se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

Astfel, în ședința de judecată nu s-a stabilit cu certitudine aplicarea de către inculpat a unei răngi metalice. Or, partea vătămată a declarat, că nu a văzut ca inculpatul să aibă ceva în mână, iar mărturiile de la urmărirea penală că a fost lovit cu o rangă metalică, sunt incorecte, fiind făcute deoarece îi era ciudă pe inculpat. Din aceste considerente, declarațiile părții vătămate date în cadrul urmăririi penale și cele date suplimentar în cadrul cercetării judecătorești, urmează a fi apreciate critic.

Prin urmare, acțiunile inculpatului urmează a fi recalificate de la art. 188 alin. (2) lit. e) în baza art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, ca jaf, adică, sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloasă pentru viață sau sănătate.

3. Procurorul în procuratura raionului Călărași, Mariana Stratan, a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal la 8 ani închisoare, cu executare.

Apelantul a invocat, că vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal pe deplin este dovedită prin probele administrate.

Potrivit declarațiilor părții vătămate, ajungând pe la mijlocul parcului, a observat că persoana necunoscută a scos de sub scurta cu care era îmbrăcat un

obiect metalic, cu care i-a aplicat o lovitură în cap. El și-a pierdut echilibrul și a căzut jos, iar atacatorul l-a percheziționat prin buzunare, de unde i-a luat suma de 450 lei și telefonul mobil de model „Nokia”. După aceasta a fugit, iar el încet s-a sculat de jos și s-a pornit spre casă. Prin infracțiune, i-a fost cauzată o daună materială în mărime de 1250 lei, care nu i-a fost restituită.

Martorul Țvîc P. a relatat că l-a găsit pe tatăl său Țvîc V., fiind însângerat. Din spusele lui a înțeles că a fost agresat de o persoană, care l-a lovit cu o țeavă metalică în cap și l-a deposedat de telefon și de bani.

Martorii Oraznopesov I. și Oraznopesov S. au declarat similar că ei măturau strada în regiunea barului „Rebag” și au auzit gălăgie în parc. Tot atunci au observat că bărbatul care ieșise din bar se afla la pământ, iar celălalt tânăr ședea cu spatele aplecat asupra lui și îl lovea, cerând bani. Au strigat la el să-l lase în pace, însă le-a spus să își caute de drumul lor.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 9D din 16 ianuarie 2014, la Țvîc V., au fost depistate două plăgi în regiunea parietală stângă a capului și comoție – contuzie cerebrală, care au fost produse cu un obiect dur contondent, posibil în timpul indicat și se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2014, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că acuzarea nu a dovedit prin probe concludente comiterea de către inculpat a infracțiunii cu aplicarea unei arme sau a unui obiect utilizat în calitate de armă, deoarece obiectul pretins folosit de inculpat în acest scop nu a fost identificat de urmărirea penală și nici unul din martorii audiați, inclusiv partea vătămată, nu a văzut ca inculpatul să fi utilizat vreo armă sau vreun alt obiect în calitate de armă pentru aplicarea loviturilor, motiv pentru care, invocarea aplicării de către inculpat a unei arme sau a unui obiect folosit în calitate de armă, axată doar pe concluziile raportului de expertiză, nu este suficientă pentru a înlătura dubiile referitoare la aplicarea acestora în timpul comiterii infracțiunii.

5. Procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tudor Cojocaru, a declarat recurs ordinar, prin care a solicitat casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat, că Recomandarea Curții Supreme de Justiție, cu privire la aplicarea semnului calificativ al art. 188 alin. (1) Cod penal – adică tâlhăria însoțită de violență nepericuloasă pentru viață sau sănătatea persoanei agresate, nu se referă la art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, adică cu aplicarea altor obiecte în calitate de armă.

În speță, prevederile Recomandării nominalizate nu sunt aplicabile, iar în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de apel acest calificativ a fost dovedit cu certitudine, fapt confirmat de partea vătămată.

Acuzarea a prezentat probe pertinente, admisibile și concludente, care în volum deplin dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate de organul de urmărire penală.

Instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu a apreciat toate probele cercetate în ședința de judecată, ceea ce constituie o eroare de drept.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 10 martie 2015, recursul a fost admis, casată total decizia menționată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că prevederile Recomandării nr. 51 din 20 iunie 2013 a Curții Supreme de Justiție se referea la art. 188 alin. (1) Cod penal, adică tâlhăria cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă, iar prin Hotărârile Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 12-13 din 22 decembrie 2014, s-a dat o altă explicație violenței periculoase pentru viață și sănătate, astfel Recomandarea nominalizată nu mai este actuală în prezent.

Instanța de apel s-a pronunțat superficial, în termeni generali, vag, asupra tuturor motivelor invocate în apel de procuror, care a prezentat instanței probe admisibile, pertinente și concludente, care, în viziunea procurorului, dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate de organul de urmărire penală, adică pe art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, ca tâlhărie și nu jaf.

Toate probele care s-au prezentat judecății urmează a fi admise și apreciate la modul cuvenit.

Ambele instanțe au stabilit în fapta condamnării, că partea vătămată Țvîc V. a fost lovit de două ori în regiunea capului cu un obiect dur neidentificat. Apoi în motivarea deciziei atacate se invocă: „acuzarea nu a dovedit prin probe concludente comiterea de către inculpat a infracțiunii cu aplicarea unor arme sau a unui obiect utilizat în calitate de armă...” ce este în contradicție directă și o astfel de motivare nu poate fi reținută.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 noiembrie 2015, apelul a fost admis, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre.

Cebotari Ion a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere, cu includerea în acest termen perioada aflării sub arestul preventiv din 22 ianuarie până la 05 iunie 2014.

Instanța de apel a reținut, că simpla afirmație a părții vătămate în instanța de apel, precum că a fost lovit de către inculpat cu pumnul și nu cu o bară metalică, nu coincide adevărului și nu coroborează cu probele administrate.

Conform cererii părții vătămate din 16.01.2014, el a fost lovit cu un obiect dur, potrivit procesului-verbal din aceeași zi, el a declarat că a fost lovit cu un obiect metalic pe care inculpatul brusc l-a scos din sân, iar conform procesului-verbal din 09.02.2014, partea vătămată a declarat că a fost lovit cu o țevă metalică.

Fiind audiat suplimentar în ședința instanței de fond, partea vătămată a declarat că a fost lovit de către inculpat cu un obiect tare, iar prin raportul de expertiză se constată că partea vătămată a fost lovit cu un obiect contondent mai dur, posibil alungit.

Astfel, este constatat că, la 06 ianuarie 2014, în jurul orelor 05.00, inculpatul

Cebotari Ion, întâlnindu-l pe Țvîc V. în fața barului „Rebag”, str. Alexandru cel Bun, or. Călărași, l-a urmărit până în parcul din apropierea Primăriei or. Călărași, unde aplicând violență periculoasă pentru viața și sănătatea ultimului, exprimată prin două lovituri cu o rangă metalică în cap, cauzându-i conform raportului de expertiză vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, sub formă de două plăgi în regiunea parietală stângă a capului și comoție - contuzie cerebrală, i-a sustras telefonul mobil de model „Nokia”, la prețul de 800 lei, și bani în sumă de 450 lei.

Vina inculpatului este dovedită și prin declarațiile martorului Țvîc P., care a declarat că tatăl său, Țvîc V., era însângerat și a povestit că în parc l-a ajuns un băiat din urmă și a cerut bani. I-a spus că nu are, după care a fost lovit de acel băiat, luându-i telefonul mobil și banii în sumă de 300-400 lei.

Totodată, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 9D din 16.01.2014, la Țvîc V. au fost depistate două plăgi în regiunea parietală stângă a capului și comoție - contuzie cerebrală, ce au fost produse cu obiect dur contondent, posibil în timpul indicat, și se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

Deci, cu toate că obiectul folosit de inculpat nu a fost identificat de organul de urmărire penală, acesta a fost văzut de partea vătămată Țvîc V.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, ca tâlhărie, adică atac săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violența periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul este caracterizat negativ, a săvârșit o infracțiune gravă, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă numai prin izolare de societate.

8. Avocatul Igor Isac a declarat recurs ordinar în numele inculpatului, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței.

Recurentul a invocat că, în ceea ce privește acuzația de lovire a părții vătămate cu careva obiect, martorii nu au putut declara nimic, din considerentul că nu au văzut cum, unde și cu ce a fost lovit.

Partea vătămată a declarat că, ieșind din barul unde servise băuturi alcoolice, a observat că din urma lui merge o persoană, care l-a lovit după cap, i-a luat telefonul și a fugit într-o direcție necunoscută.

Referitor la declarațiile de la urmărirea penală, precum că a fost lovit cu o rangă metalică în regiunea capului, Țvîc V. a explicat că a depus astfel de declarații deoarece îi era ciudă pe inculpat, însă nu a fost lovit cu careva obiecte și nu a văzut la inculpat careva obiecte.

Instanța de apel nu a reținut nici unul din aceste temeieri și nu le-a analizat, pronunțându-se subiectiv, selectând din declarațiile martorilor și a părții vătămate anume acele declarații pe care ar putea să le pună la baza condamnării, pentru a-și argumenta poziția dinainte prestabilită de condamnare în decizia pronunțată.

Prin violență periculoasă pentru viață și sănătatea fizică sau psihică a persoanei se înțelege vătămarea intenționată gravă ori medie.

În speță, inculpatul a recunoscut faptul sustragerii deschise a telefonului mobil și a banilor ce-i aparțin părții vătămate, cu aplicarea asupra ultimului a violenței, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 9D din 16 ianuarie 2014, se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

Potrivit Recomandării nr. 51 cu privire la aplicarea semnului calificativ al art. 188 Cod penal, în cazul când în rezultatul acțiunilor făptuitorului care, în scopul acaparării bunurilor, a aplicat violență fizică urmată de cauzarea vătămarilor corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă ori lungă durată, asemenea violență nu se consideră periculoasă pentru viață ori sănătate, astfel că acțiunile urmează a fi calificate ca jaf.

Ținând cont, că sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane a avut loc cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate, raportând norma legală la circumstanțele de fapt ale pricinii, instanța de fond corect a constatat că jaful săvârșit de către inculpat este însoțit de agravanta prevăzută la art. 187 alin (2) lit. e) Cod penal, deoarece în ședința de judecată nu s-a stabilit cu certitudine aplicarea acestei rânghi metalice.

Instanța de apel nu a luat în considerare nici unul din temeiurile și probele invocate de apărare, astfel, cererea de numire a expertizei medico-legală în comisie pentru a putea stabili cu certitudine cauza, mecanismul, modul și gradul leziunilor corporale la partea vătămată, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată, fapt prin care s-a atentat la dreptul la apărare al inculpatului.

Instanța de apel nu a intrat în esența cauzei și a cercetat subiectiv și superficial probele.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

8.1. La 09 februarie 2016, a declarat recurs ordinar și avocatul Gheorghe Cobzac, în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că faptei comise de inculpat i s-a dat o încadrare juridică greșită.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. Potrivit art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe zile nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește. În corespundere cu art. 418 alin. (1), 338 alin. (2)-(4), 340 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel pronunță public dispozitivul hotărârii, fapt despre care se consemnează în procesul-verbal. Hotărârea motivată se pronunță la fel public, în termen de până la 30 de zile. Copia de pe hotărârea motivată se înmânează participanților prezenți la ședința de judecată. Participanților care nu s-au prezentat

în ședința de judecată li se expediază, în termen de 3 zile, copia de pe hotărârea motivată.

Sub acest aspect și cu referire la recursul ordinar al avocatului Gheorghe Cobzac, se atestă că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a pronunțat dispozitivul deciziei la 09 noiembrie 2015, comunicând că decizia motivată va fi pronunțată la 07 decembrie 2015, fapt realizat la această dată și consemnat în respectivul proces-verbal.

Deci, decizia atacată a fost pronunțată în condițiile legii la 07 decembrie 2015, iar termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar urma să expire la sfârșitul zilei de 07 ianuarie 2016.

Totodată, potrivit materialelor dosarului, avocatul Gheorghe Cobzac a depus și înregistrat la Curtea Supremă de Justiție recursul ordinar la 09 februarie 2016, adică peste termenul prevăzut de lege (*vol. II, f.d. 76 pct. 8.1. din decizie*).

Alte informații cu privire la data depunerii recursului respectiv în instanța de recurs nu există nici în dosar și nici în recursul nominalizat.

Este de menționat că art. 422 Cod de procedură penală nu prevede repunerea în termen a recursului, nici o altă procedură legală de a calcula termenul de recurs decât de la data pronunțării deciziei motivate, iar art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală prescrie expres că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Prin urmare, durata termenului de recurs este stabilită prin lege. Acest termen nu poate fi prelungit sau scurtat de instanța de judecată. El este absolut, are un caracter imperativ și fatal, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen.

Astfel, odată ce recursul ordinar al avocatului Gheorghe Cobzac este depus peste termen, el urmează a fi declarat inadmisibil (*pct. 8.1 din decizie*).

În al doilea rând, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține, că recursul avocatului Igor Isac este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care prevede temeiuri că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar,

instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale. (*pct. 8. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete invocate în apelul acuzării, or apărarea nici nu a declarat apel, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5., 8. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul dat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar declarat de avocatul Igor Isac, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 8. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor lui, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate, că inculpatul l-a lovit peste cap cu o rangă metalică, a martorului Țvîc P., că partea vătămată sângera povestind că a fost lovit de inculpat peste cap, raportul de expertiză medico-legală nr. 9D din 16.01.2014, că părții vătămate i-au fost cauzate două plăgi în regiunea parietală stângă a capului și comoție - contuzie cerebrală, ce au fost produse cu obiect dur contondent, posibil în timpul indicat, și se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, acestea confirmând în mod concludent prezența în faptele inculpatului a acțiunilor incriminate.

Totodată, decizia instanței de apel, coroborează cu jurisprudența națională, potrivit căreia prin violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei (*art.188 alin. (1) CP*) se are în vedere violența care s-a soldat cu vătămare medie sau ușoară a integrității corporale sau a sănătății ori care, deși nu a cauzat aceste urmări, comportă la momentul aplicării sale, datorită metodei de operare, un pericol real pentru viață și sănătate. Deși asemenea acțiuni violente pot să nu provoace nici moartea victimei, nici vătămarea medie sau ușoară a integrității corporale sau a sănătății acesteia, totuși, datorită caracterului lor, ele creează un pericol real pentru viață și sănătate. Deci, atât vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, cât și vătămarea intenționată ușoară a integrității corporale intră sub incidența art.188 Cod penal. La calificarea acțiunilor făptuitorului în baza art.188 alin. (2) lit. e) Cod penal, în conformitate cu art. 129 alin.(1) Cod penal, coroborat cu prevederile Legii cu privire la arme, precum și în baza raportului de expertiză, sub „alte obiecte folosite în calitate de armă” se au în vedere obiectele cu care victimei i s-au cauzat vătămări periculoase pentru viață ori sănătate (răngi și a. m. d.) (*Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28.06.2004, cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, pct. 6, 10*).

Or, inculpatul a lovit victima peste cap – organ vital, cu o rangă de metal – obiect folosit în calitate de armă, și aceste două circumstanțe prezintă, cu concludență, violență periculoasă pentru viața și sănătatea părții vătămate.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a prelua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei la încadrarea acțiunilor inculpatului (*pct. 8. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel, privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, și invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal (*pct. 8. din decizie*).

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens

(pct. 7. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar al avocatului Igor Isac este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța decide inadmisibilitatea recursului ordinar, dacă se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, dat fiind că recursul ordinar declarat de avocatul Igor Isac este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 2), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Igor Isac, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 noiembrie 2015, în privința inculpatului Cebotari Ion Eugeniu, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Gheorghe Cobzac, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 noiembrie 2015, în privința inculpatului Cebotari Ion Eugeniu, deoarece este declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 aprilie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco